

Mijn altviool bloost

Muziek bepaalt het leven van altvioliste *Ewa Maria Wagner*. Precies als Don Juan wegsluit. zoemt haar telefoon.

Elkens als ik *Don Juan* van Richard Strauss in het orkest uitvoer, zit ik in de puree. De muziek weet al door mijn liefdesaffaires, scheiding(en) en andere ellende van de afgelopen dertig jaar op te roepen. Hoe recenter de perikelen, des te triviale, trouwens. Nu het symfonische toongedicht weer op het programma staat, zit ik met een kapotte koelkast. In de groentebak staat water, voor de zoveelste keer gooi ik mijn wortels en biologische kasboontjes weg. Zonde! Ik ga niet meer tot morgen wachten. Nog voordat ik verder kook, bel ik de witgoedsspecialist op, er is er maar eentje in ons dorp, en laat een bericht achter.

Tijdens de repetitie de volgende ochtend geef ik me aan Strauss' onstuimige E-majeur over. Mijn altviool bloost tijdens de zinnelijke hobosolo want zijn opstijgende melodie en mijn begeleidende kwarten slingeren erotisch om elkaar heen. Terwijl ik vergeenogd ook mijn verleden zit te syncope-

ren, zoemt mijn telefoon, precies als de bevredigde Don Juan bij zijn slapende liefde wegsluit. Ik bevries. Gelukkig wordt de minnares *agitato* wakker waardoor de held zich snel op de harde noten van de blazers uit de voeten maakt en ook mij redt, aangezien het telefoongeluid in het opzwe-

Schuw kijk ik even naar mijn lessenaarcollega, we strijken mijn gène samen weg

pende *giocoso* verdwijnt. Schuw kijk ik nog even naar mijn lessenaarcollega, maar het dramatische tempo drijft al de technische *arpeggio's* op de spits en we strijken mijn gène samen weg.

In de pauze kijk ik op mijn telefoon. Het was de witgoedsspecialist maar hij heeft geen bericht achtergelaten. Ik bel en kom

in zijn voicemail terecht. Mismoedig schuif ik bij een koffietafel aan. Daar wordt gediscussieerd over de doodsteek die Don Pedro de held bezorgt, maar dan in musici-taal: scherp als een lemme klinkende F in het zilverige register van de trompet. Als de pauze afloopt, belt de witgoedsspecialist terug.

Op de ochtend van de concertdag gaat de bel. Voor me staat Don Juan. Bedeesd laat ik hem binnen, romantiseer mijn probleem en laat de zinnenprikkelende held mijn koelkast aanraken. Na zeventien verdacht stille minuten is hij klaar. Dan legt hij woordloos een mobiel pinapparaat op mijn aanrecht. Hij kijkt me niet aan. Alweer alleen en honderdtweeëndertig euro armer ben ik ervan overtuigd geraakt dat het beter werkt over helden te spelen dan ze te ontmoeten. Beter voor mij en voor mijn portemonnee.

Ewa Maria Wagner is altvioliste en schrijfster.